

В мекия есенен ден центърът на Русе е оживен — минават забързани хора, шумни групи ученици, майки тикат къси из градинските алеи и край фонтаните чгарат малки дечица. От никого не обезпокоявани се разхождат ята гълъби и събират трохи, шумно прелитат врабчета и се борят в клоните на дърветата. Изобщо всичко е живнало и се радва на белия свят в този слънчев ден.

Изведнъж обаче откъм Дунава се надига синкав облак, бавно пълзи над сградите и постепенно обгръща целия град. Замирисва остро на хлор. Първо утихва издъхването и някое и друго тумват долу на земята в агония. После изчезват нанякъде и гълъбите. Ужасните майки побягват с количките, площадът опустява. Появяват се граждани с марлени превръзки през носа и уста та. И само невинните и нищо неподзиращи дечица продължават да играят и в парка, и в детските градини, и в илищните дворове, като тръсат с ръчици смъдящите си насълзени очички, и се раздират от кашлица. И не знаят, че след 10-15 години ще бъдат болни от неподдаващи се на лечение бронхити злокачествени белодробни заболявания, астми, катарси на горните дихателни пътища, пневмонии и прочее. Поне така твърди медицинската наука, на която не можем да не вярваме. Още повече, когато е подкрепена с научната статистика.

А данните от Първостепенната окръжна болница — Русе сочат, че болестите на дихателната система през миналата година са се увеличили на 44.48 на сто, срещу 39.73 на сто през 1984 година. И че хроническите неспецифични белодробни заболявания от 110 на десет хиляди жители през 1985 година са достигнали на 164 за същия брой жители през 1986 година. Като количеството на тежките белодробни болести през същия период се е повишило от 12 на 13.5 на сто. А бронхитите от 401 на 473 случая. И в родната медицинска наука е навлязал новият научен термин „русенски бял дроб“ — неспецифично патологично белодробно изменение.

Отделен е въпросът за конюнктивите, кожните алергични заболявания, главоболията и понижения тонус, водещ до ниска работоспособност.

Не е необходимо да се посочват повече цифри и данни, читателю, за да се разбере, че над двестахилядният град Русе и селищата около него е надвиснала екологическа катастрофа. И че този голям културен и индустриален център постепенно се превръща в селище със затихващи функции — досега са се изселили около две хиляди семейства, а желаещите да сторят това са неколкократно повече. Защото вече четвърта година ги прогонва Химическият

Там, где птичките не пеят

ДА ПАЗИМ ЧОВЕКА,
ЩЕ НИ ПОТРЯБВА!

Дунав, край Гюргево — СР Румъния, построен в противоречие с международните правни норми — да е на 5 километра от границата, ако е откъм обветрената страна. Т. е. откъм постоянно духащите ветрове, както е в случаят.

И стеле той отровен хлорен газ над Русе до 9 пъти над пределно допустимите норми. Почти непрекъснато. (Само за деветмесечieto на тази година 43 дневни обгазявания, отделно нощните, когато хората спят и са отворили прозорците, за да дишат „чист“ въздух). Да не говорим за това, че — по твърдения на специалисти — резервоарите за съхраняване на хлор в комбината са построени без втора защитна обвивка, корозират и са и има реална опасност да експлодират. А стане ли това, само за броени минути ще умре всяка живинка в диаметър 40 километра. (Русе я го дели километър от комбината, я не). И тогава едва ли ще помогнат с нещо инструкциите на окръжния отдел на гражданската отбрана гражданите да уплътняват жилищата си с мокри чаршафи и да се увиват в тях.

Вярно е, че въпросът е поставян неколкократно и от Комитета за опазване на природната среда, и в Смесената българо-румънска комисия по екологическите проблеми, че и на по-високо равнище. Но е вярно и това, че в миналото и помощта ни от технологии, специалисти и средства е отклонявана.

Казваме тези неща открито, като на приятели и братя — за да се запазят вековните чувства на уважение и обич между двата народа.

В едно братско семейство сме, общи цели и задачи има ме и проблемите трябва да решаваме по братски — дело во.

Това го изисква времето, в което живеем.

6. Сибиряков
23 окт. 1987г.

НА СТАРИ АДРЕСИ

Вече четвърта година от Химическия комбинат на другия бряг на Дунав, край Гюргево — СР Румъния, се стеле отровен хлорен газ над Русе и над този двестахиляден град и селищата около него е надвиснала екологическа катастрофа — казваше се във фейлетона: „Там, где птичките не пеят“, поместен в брой 2176 от 23 октомври на вестника. Преди това и по повод на фейлетона в редакцията се събраха много граждани, получиха се писма.

Цитираме само извадки от някои писма:

„Много хубаво пишете, и то само истината, пишете, напълно съм солидарна с вас, но кажете нещо, променя ли се? Това е важното, променя ли се нещо!“

Невяна Колева
ул. „Пансий“,
бл. „Средец“, вх. Б, Русе

„Има хлор! — децата ни често боледуват... Ще кажете — по този въпрос вече се говори на съответното ниво. Да, така е! Но в тази слънчева утрин всеки иска да излезе, да се разходи, да подиша чист въздух. А в Русе е

ни очички и завързани кърпи на нослетата слушат за „страшния“ завод. Те недоумяват от репликите на възрастните: „Как ще я караме така!“...

Димитрина Цонева

ул. „Станке Димитров“ 70,
вх. „Ж“, Русе

„Когато раждаш боли, защото от тялото ти се къса целият живот.

Но болката се забравя. Боли много повече, когато гледаш как с всеки ден се скъсява животът на децата ти. Майка съм на три деца. Какво са виновни те, че са родени в този град?“

Само три дни след срещата ежедневно, по цял ден има хлор и киселина многократно над допустимата норма.

Светла Тодорова
ж. к. „Дружба“, бл. 2, Русе

„... Ние бихме казали, че това прилича на необявена химическа война...“

За група граждани
Иван Драгоев
ул. „Белмекен“ 48, Русе

„Изнесеното във вестника е известно на всички русенци. Сега то става достояние на цялата нация. И макар че едва ли една публикация ще помогне да се реши проблемът, тя е една малка компенсация за нещастieto на 200-хилядния град. Защото винаги при по-силни хлорни обгазявания десетки граждани звънят в на-

дентите на централните средства за масова информация, на всички отговорни инстанции в Русе и столицата с настоятелни въпроси: „Защо не пишете за това, което става в нашия град?“...

Маргарита Кирилова
журналистка във в.
„Дунавска правда“
Русе

„Ако не се вземат решителни мерки, не е трудно да се прогнозира какво ще стане. Ами една производствена авария, ами едно земетресение?!... Не, не трябва в наши дни да се допусне 200 хиляди невинни граждани да живеят като обречени!... Решението е единствено в пълното преустройство на завода в съвсем друг вид производство...“

Велизар Павлов
ул. „Кирил и Методий“ 2,
Русе

„... Четох и препрочтах „Там, где птичките не пеят“. Стана ми страшно. Аз самата съм родена, расла и учила в град Русе. Там са моите близки, роднини, колеги и приятели. Един град, който непрекъснато расте и се развива. Град, който предизвиква възхищение. Той трябва да се запази все така прекрасен, да продължат хората там да се трудят и живеят спокойно, да тичат децата в хубавите озеленени паркове и алеите край хубавия бял Дунав.“

Читателка от София